

Fogolykarácsony

Nagyobbik lányom ének-zenetanár, a fiatalabb New Jerseyben a High School kórusának volt a szólistája, a feleségem zenei téren tanulatlan, de állandóan dúdoló, daloló, pozitív gondolkodással megáldott teremtés volt. Mindhármukat gyönyörű hanggal és tökéletes hallással áldotta meg a Jóisten.

A bőséges karácsonyi vacsora és ajándékosztás után még az asztalnál ülve borozgattunk, beszélgettünk, nevetgáltunk. A leoltott villany fénye helyett a meggyújtott gyertyák pislákoló lángjai ünnepi hangulatot varázsoltak a szobába, a csillagszórók jellegzetes illata átjárta a helyiséget. Ilyenkor valamelyik dalospacsirtánk elkezdte a Csendes éjt vagy a Menyből az angyalt énekelni, melyeket követett a többi karácsonyi dal. A két vejem csak halkán dörmögött hozzá, nekik a jó zenei hallás nem adatott meg. Jómagam is csak nagyon csendesen énekeltem, hogy fahangommal ne rontsam az illúziót.

Amikor már kezdtünk kifogyni az ünnepi dalokból, akkor előszedtem az elhunyt Édesapám hagyatékából származó könyvét, s felolvastam belőle a Fogolykarácsony című versét, melyet 1945 karácsonyán írt a csiszyakovói hadifogolytáborban. Áldatlan körülmények között ezernyolcszáz társával, magyarokkal, bolgárokkal, németekkel, olaszokkal együtt próbálták megünnepelni a karácsonyt a szögesdrótok mögött.

Meghatottan hallgattuk az elkeseredett ember mély érzelmekkel teli régi versének alábbi sorait.

A sarokban csupasz karácsonyfa
Faragatlan asztalon,
Körötte kicsiny fogolycsoport,
Szemükben könny, szívükben fájdalom.

Ünnepelnek.
Istenhez száll énekük,
Talán most otthon is ünnepelnek,
Minden háznál, mindenütt.

Éneklik:
„Dicsőség mennyben Istennek,
Békesség földön embereknek...”

Bár a halál kaszája nem arat,
Nem ropognak a fegyverek,
De béke még sincs a földön,
Mert osztozkodnak az emberek, a nemzetek.

Szívünk elszorult, feleségem szeméből könnycsepp csordult le az arcán.

-Szegény Apu! –mondta. Sokat szenvedhetett a negyvenegy hónap sanyarú hadifogság alatt.

Milyen szerencsénk van, hogy nekünk ma nem így kell ünnepelni.

Átöleltük egymást, s a néma csendben úgy éreztük, mintha Édesapám szerető tekintettel figyelné fentről kis családunkat.